

Ο ΦΟΒΟΣ ΚΑΤΑΣΠΑΡΑΞΕ ΤΟ ΕΝΤΟΣ ΜΑΣ

Οι γονείς μου υπήρξαν μετανάστες στη Γερμανία τη "χρυσή" δεκαετία 1960 – 1970. Κι εκεί που έλεγες, δε μπορεί, κάτι θα αποκόμισαν οι άνθρωποι αυτοί από την πιο ρηξικέλευθη δεκαετία του 20ου αι. επί ευρωπαϊκού εδάφους κιόλας, εκείνοι γύρισαν για ν' αγοράσουν αυτοκίνητο κι ένα μεγάλο διαμέρισμα στο Κερατσίνι. Μπορεί να ήταν κλασικοί Έλληνες μικροαστοί οι γονείς μου, ρατσιστές όμως και φασίστες δεν υπήρξαν ποτέ.

Στα τέλη της δεκαετίας του '60 είχαν πιάσει σπίτι σε μία επίσης μικροαστική γερμανική πολυκατοικία, σαν κι αυτή ακριβώς που έδειξε ο Ράινερ Βέρνερ Φασμπίντερ στην ταινία του, "Ο φόβος τρώει τα σωθικά". Η σπιτονοικοκυρά τους κυκλοφορούσε με το χιτλερικό ευαγγέλιο "Mein Kampf" στα χέρια, αν και δε δίστασε να νοικιάσει την περιουσία της σε ένα ζεύγος Ελλήνων "δουλευταράδων". Του Αντώνη Μποσκοίτη.

Μόνο τους Τούρκους μετανάστες δεν ήθελε – "βρωμάνε αυτοί" ισχυριζόταν ως καθαρόαιμη νοσταλγός των ναζιτών. Μια μέρα την έπιασε η μάνα μου: "Έλα δω, φράου Παολίνα μου" της είπε με τα λίγα γράμματα που ήξερε "ξέρεις τι θα πει νά'σαι παιδί και να βλέπεις απ' το παράθυρο σου να εκτελούνται αθώοι άνθρωποι εν ψυχρώ; Γιατί βρωμάνε οι Τούρκοι; Μάνα δεν τους γέννησε κι αυτούς, όπως γέννησε και σένα;" Η φράου Παολίνα παρεμπιπτόντως την άκουγε με προσοχή τη μάνα μου, της έκανε μάλιστα και τη νταντά στον μεγάλο μου αδερφό, που ως μωρό ήταν "μαυροτσούκαλο", όταν εκείνη δούλευε στο εργοστάσιο. Βλέπω καμιά φορά φωτογραφίες έγχρωμες, αισθητικής ποπ, από εκείνα τα χρόνια με τη Γερμανίδα Παολίνα που ήταν ίδια με τη Ρόμι Σνάιντερ σε ώριμη ηλικία, να κρατάει αγκαλιά τον αδερφό μου

και να του χαμογελάει και να χαμογελάω κι εγώ, σχεδόν μισό αιώνα μετά.

Ρατσιστικές επιθέσεις δεν γίνονταν τότε, οι νεοναζί ήταν ελάχιστοι, ηλικιωμένοι άνθρωποι οι πιο πολλοί, μάλλον γραφικοί και περιθωριοποιημένοι – κάτι σαν τους δικούς μας βασιλικούς και οπαδούς του ΛΑΟΣ.

Μια φορά μόνο, θυμούνται πάντα οι γονείς μου, οι γερμανικές αρχές απέλασαν κακήν – κακώς έναν Έλληνα, επειδή έκλεψε ένα...σαλάμι από μπακάλικο. Διότι η γερμανική νεολαία, όσο τα βθs όδευαν προς το τέλος τους, είχε ξεριζώσει τον εθνικισμό του παρελθόντος και έφερε βαθιά μέσα της τη γερμανική ενοχή: βοήθησαν στο τελευταίο και οι πρωτοποριακές αναζητήσεις ενός Φασμπίντερ, ενός Χέρτζογκ και κάποιων Tangerine Dream σε κινηματογράφο και μουσική αντιστοίχως. Αυτά τα στοιχεία να έπαιρναν οι δικοί μου, που τα έζησαν κιόλας εν τη γενέσει τους, σίγουρα θα ανέβαζαν κατά πολύ το αισθητικό – βιοτικό τους επίπεδο.

Πρόσφατα ξανάδα μαζί με τη μάνα μου το φασμπιντερικό μελό "Ο φόβος τρώει τα σωθικά". Και σαν φτάσαμε στη σκηνή που οι Γερμανίδες κυράτσες συνεδριάζουν για να διώξουν απ' την πολυκατοικία τη συμπατριώτισσα τους με τον πολύ νεότερο της Άραβα αγαπητικό, η μάνα μου πάτησε τα κλάματα. Κάτι θα της μίλησε μέσα της σίγουρα. Μπορεί αυτό να ήταν η γνώση της για τον γερμανικό λαό.

Μπορεί και να ήταν η αντανάκλαση των σύγχρονων ελληνικών δελτίων ειδήσεων με την ξενοφοβία και την επέλαση των Χρυσανγιτών σε πρώτο πλάνο καθημερινά. Πάντως, εγώ που είχα χρόνια να δω πάλι τη συγκεκριμένη ταινία του Φασμπίντερ και που είχα χαρακτηρίσει στην πρώτη θέαση της, "διδακτική, μελό και ξεπερασμένη", αναθεώρησα πλήρως.

Πολύ απλά η κεντρική ιδέα της ιστορίας επαναλαμβάνεται και ο φόβος τρώει ακόμη τα σωθικά...

Πηγή/φωτό: TvxS από bibliotheque.gr